

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ROZENGEUR EN MANESCHIJN
(Bring me Smiles)

Een komedie in twee bedrijven

door

C.P. Taylor

Vertaling : Griet Demol

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1411

PERSONAGES

(4 dames - 7 heren)

Teddy
Carol, zijn vrouw
Peter, zijn zoon
Jackie, zijn vriend
Linda, vriendin van Carol
Les, Sergeant majoor
Wendy, liefje van Peter
Jaguar, vijand van Peter
Marty, vriend van Peter
Annie, misstap van Peter
Patterson, baas van Peter

Het toneelstuk speelt zich af in deze tijd. In Newcastle aan de Tyne.

E E R S T E B E D R I J F

TED : *(tot publiek)* Het begon erg vreemd met mij... die vrijdagavond... Ik was net terug van het stort in Belsay om voor iedereen cornbeef en uientaart te maken... ik wou net opdienen... *(sirene)* Een van mijn lijfspreuken... een mens heeft een paar lijfspreuken nodig in zijn leven... verwacht steeds het ergste en dan loop je de kans af en toe aangenaam verrast te worden... Zodra ik dat hoor... "Jezus", denk ik bij mezelf... Zodra ik dat hoor. "Christus". Daar heb je het dan... het einde van de wereld! *(Sirene) (Met zijn cornbeef taart in de hand)* In mijn tweede jaar opleiding op de werf... die kerel... in Amerika... Die kerels komen vast allemaal uit Amerika...

CAROL : Dacht je dat echt, zoetje...

TED : Wat kan het anders geweest zijn, Carol... Het moet er één van de dagen toch van komen...

CAROL : Je dacht dat je laatste uur geslagen had...

TED : Mijn laatste vier minuten...

LINDA : Daarom was er niet genoeg taart voor iedereen...

TED : Dat heb ik je toch verteld, zie je... Het gebeurde een half uurtje voor jij terug kwam van je werk... Die kerel waarover ik je vertelde... Hij had het einde van de wereld voorspeld... vandaag om tien over elf... Het kon waar zijn... je weet maar nooit...

LINDA : Die taart was verrukkelijk... wat er van overbleef...

TED : *(tot publiek)* Elf uur... tien minuten voor het einde van de wereld... al de jongens gingen nog een laatste keer naar het toilet... om zich nog eens goed af te sjorren... Ik niet... niet dat ik er iets op tegen had... maar je kan toch niet weg stappen voor de hele werf... terwijl ze allemaal weten wat je gaat doen...

CAROL : Teddy!

TED : *(tot publiek)* Dus... daar sta ik dan... ik haal mijn taart uit de oven... hoor ik opeens die verdomde sirene... ze loeit dat horen en zien vergaat... *(sirene) (tot publiek)* Gewoonlijk als ik dat hoor... ik bedoel... het was dan een brandalarm of zoiets dat per ongeluk aansloeg. Gewoonlijk dus als ik zoiets hoor... dan zou ik er niets bij

denken... terecht... maar Jackie en ik... terwijl we naar Belsay reden die dag... was er die uitzending op de radio over de Russen en Amerikanen die ruzie maakten over Afghanistan... de manier waarop die kerel sprak... Net zo een van die typen die je vaak rond Newcastle ziet lopen in Crombie jassen en met borden; bereid je voor op verdoeming... ik zag het zo voor mij... het bracht Jackie van streek... het vergalde zijn dag.

JACKIE : (*grijpt een stuk oud ijzer*)

Kom op Ted help 'ns een handje... hieronder zit iets groot.

TED : (*tot publiek*) We werkten op het stort in Belsay... een goed stort... We begonnen met dat spel, de stortplaatsen af te schuimen, een paar maand nadat ze ons bij Swan Hunters hadden afgedankt... we zochten de stortplaatsen af op zoek naar oude fietsen en andere spullen... we laptten ze wat op om ze dan te verlappen...

JACKIE : 't Is een grote...

TED : Neem de schup kerel.

JACKIE : Ik wil geen brokken maken...

TED : Geef hier Jackie!

JACKIE : Daar ligt iets groot... stomme zakken om het onder zo'n lading smeerlapperij te begraven...

TED : (*tot publiek*) Ik sta dus te schuppen, ik ruim oude koffers en matrassen en alle overige rotzooi weg... Het is een prachtige dag in mei. (*tot Jackie*) mooie meidag...

JACKIE : Ja dat wel? Daar komt ie... het is geen fiets...

TED : Verdomme!

JACKIE : Stomme koets!

TED : Wacht hij ziet er niet al te belabberd uit...

JACKIE : Heeft nieuwe wielen nodig...

TED : Aardig wagentje... We kunnen er gerust twee of drie pond voor krijgen...

JACKIE : Wat denk je... Heb ik geen gelijk...

TED : Misschien zelfs vijf met wat verf erop...

JACKIE : Wil je iets drinken?

TED : Fijn stort dit,... mooi gelegen...

JACKIE : Je hebt gelijk...

TED : Omgeven door bomen en velden en koeien... 't is een echt plezier hier te komen... mensen met stijl die komen hier storten... denk je niet?

JACKIE : Zie je... ik moet Afghanistan niet hebben... Ted... snap je... jij wel soms?

TED : Voor mij hoeft het niet... nee...

JACKIE : Ik weet zelfs niet waar het verrekke ding ligt... in India? Nee?

TED : Jaja.

JACKIE : Ze zullen de wereld toch niet opblazen met hun bommen... denk jij van wel... de Russen en de Amerikanen omwille van Afghanistan... ik weet dat ze niet goed wijs zijn, Ted... maar zo zot zullen ze toch niet zijn... Of wel?

TED : *(tot publiek)* ... die prachtige meidag... al de vogels fluiten... de zon schijnt... de bloemen bloeien... Jackie en ik amuseren ons... en tenminste drie pond verdiend... Ik kon hem niet op de rug slaan... mijn vriend... We waren samen op de werf... al van toen wij leerjongens waren... net als in de boerenkrijg. Ik verzeker je niet dat die stomme zakken uiteindelijk geen atoombommen naar elkaar zullen zitten gooien... ik kan je niet garanderen, mijn vriend, dat we het einde van de jaren tachtig nog zullen meemaken... Het kan... waarschijnlijk wel... maar misschien ook niet... je kletst geen lulkoek tegen een vriend als Jackie... Waarom heb je anders een vriend?... als die toch dient om tegen te lullen. Ik zou hem een week kunnen garanderen. Ik geloof dat we gezien de situatie nog wel een week hadden... Howdon carnaval zit er nog in. Dat zei ik hem... hij zei...

JACKIE : Niet erg lang hé... een week.

TED : Het kunnen ook tien dagen zijn... of... veertien dagen... hoe kan je zo iets nu garanderen.

JACKIE : Geniet van het leven... dat is de beste manier... eten en drinken... blijheid en vrolijkheid troef... want morgen sterven we misschien.

TED : *(tot publiek)* Daar moest ik hem even tot de orde roepen... als je maar van de vrolijkheid van mijn vrouw afblijft.

JACKIE : Snap wat je bedoelt... zin om te stoppen in Throckley... zien of daar wat te doen is...

TED : Ik moet naar huis om het avondeten te maken voor iedereen... ik maak cornbeef en

uientaart... Ik wil niet te laat thuis komen... zal proberen voor jou een stuk te bewaren, na de training vanavond... ik weet dat jij die taart lust...

JACKIE : Lekker taart man... beter dan die van mijn meid.

TED : Alles in orde nu Jackie?

JACKIE : Niets aan de hand met mij...

TED : Ik zit ermee in... jij die zo zit te piekeren... dat is niet nodig... of je wil piekeren of niet... dat moet je zelf weten...

JACKIE : Ik zit niet te piekeren man... wat moet zijn zal zijn, of niet soms?

TED : Daar ben ik niet zo zeker van...

JACKIE : Nee...

TED : Het geeft niet... zit er maar niet over in...

JACKIE : Zeg dat toch niet altijd, Ted, man... dat doet me juist piekeren...

TED : (*tot publiek*) Dat zou iedereen ongerust maken als ze je steeds maar zeggen, je geen zorgen te maken... (*tot Jackie*) Maak je geen zorgen.

JACKIE : Start jij de wagen... ik zal de kinderwagen wel inladen.

(*Sirene*)

TED : (*Neemt taart uit de oven*) Mooi... heerlijke goudbruine korst... daar sta je van te kijken... dat ik een betere kok ben dan Carol of Linda... zie me die taart aan... ik zal je eens iets vertellen... ik weet het wel... het is niet iets wat je aan de jongens van de werf zou vertellen... maar ik ben zeer gelukkig in mijn eigen kleine huis... ik maak een taart... schil de aardappelen... het werkt soms op je zenuwen... maar het schenkt me voldoening. Als je zoiets als deze taart op tafel kan zetten... als je ziet hoe Carol en Linda zich volproppen... ik haal de taart uit de oven... en ik bewonder mijn kunstwerk... het voordeel van taarten... je hebt in een paar uur resultaat van je inspanningen... vervloekte schepen... je werkt er je kapot aan en na een paar jaar blijft er alleen een wrak over... dus het alarmsignaal begint te loeien... vier minuten lang... ik zeg bij mezelf... wat is dat... Jezus... God... dat is het... Het is er... het moet gebeuren... de Russen en de Yanks zijn met het strooiwerk begonnen... Oh Jezus... ik werd bleek... jij zou ook bleek worden...

iedereen zou bleek worden... ik had het goed... was gelukkig... maar die stomme zakken gingen er een eind aan maken... dat riep ik... verdomde smerige rotzakken... ik bleef dat roepen... in het ijle... Jezus... Oh Jezus Christus lieve God... wacht even denk ik dan bij mezelf... er blijven je slechts 4 tot 5 minuten over... en je verdoet ze met op smerige zakken te staan vloeken die je toch niet horen... dus ging ik zitten bij mijn taart... *(doet dat)*

LINDA : Je hebt een volledige helft van de taart opgegeten Ted...

TED : Ik had hem helemaal kunnen opeten... maar de sirene stopte... *(tot publiek)* Ik was dit aan het uitkienen... terwijl ik mijn taart at... als ik geweten had dat dit zou gebeuren... had ik Jackie kunnen laten meekomen... en de taart delen. 'k Heb niet eens fatsoenlijk afscheid genomen van hem... en Carol... mijn jongen... Linda... *(tot Carol)* Ik zat daar na te denken... zie je... ik weet het... de gekke dingen die me door het hoofd speelden... ik dacht dus dat die verdomde smeerlappen tenminste het fatsoen hadden mogen hebben om ons de avond tevoren te waarschuwen... dan had je de dag vrij kunnen nemen... voor het laatst 'ns lekker lang in bed liggen... lang geleden dat we dat nog gedaan hebben... Carol en ik...

CAROL : Dacht je dat Ted?

LINDA : Echt iets voor hem.

TED : Was dat nu zo ongewoon?

CAROL : Deed je dat echt, zoetje, Ging je boven naar onze huwelijksfoto kijken?

LINDA : Typisch voor hem, niet Carol?

TED : O ja?

CAROL : Je deed het Ted, schat...

LINDA : Hij is echt zo'n type man...

CAROL : Je geloofde dat je einde was gekomen en je wou naar onze foto gaan kijken... heu... Ted...

TED : *(tot publiek)* Ging naar onze slaapkamer nog eens naar onze huwelijksfoto kijken... een laatste blik... nog steeds van mijn taart aan het eten... zoals een laatste vaarwel... om je de waarheid te zeggen... deed die foto me wat schrikken... ze vergalde de sfeer... het was net, vaarwel Carol... ik zal je nooit meer weerzien... maar op die foto... ik weet niet wat de mensen doen als ze bruidjes

fotograferen. Ze keek een beetje scheel... en dat is ze niet... kijk maar... dus ging ik naar Peter zijn kamer... onze enige zoon... ik zou hem nooit meer zien... Jezus verdomd rotte gedachten die in je hoofd spelen als je je verbeelding laat gaan... ik keek naar zijn bed... was nog niet opgemaakt... dus maakte ik het op... toen dacht ik bij mezelf... wat ben ik nu aan het doen... zijn bed opmaken... terwijl hij nooit meer thuis zou komen... het is allemaal voorbij... dat bracht me pas goed van streek... tranen liepen me in de ogen... ik stond in zijn kamer... keek naar zijn Sid Viscious muur... hij had drie posters van vicieuze Sid die de helft van de muur bedekten... het zag er echt een echte vicieuze kerel uit... toen kwam Peter thuis. met een zak vol LP's, drugs, Durex en drank... uitgerekend de dingen die hij in de week nodig had... hij vraagt me niet wat ik hier doe... begint zijn zak leeg te maken... ik sla hem gade als hij de vodka, southern Comfort, en Pernod op de tafel installeert... hij heeft een vreemde opvatting over mijn en zijn mijn zoon... al wat hij kan pikken zonder gesnapt te worden is van hem... hij moet iets in mijn ogen gezien hebben want hij zegt...

PETER : Ik betaalde voor het meeste pa, geloof me... van mijn rekening... wil je een Pernod?

TED : Geef me een vodka.

PETER : Wil je een vodka met Pernod?

TED : Geef me gewoon een vodka jongen... *(tot publiek)* Schenkt ie me daar een kop vodka in... en legt een van zijn platen op... We zitten op zijn bed, wij twee en zeggen geen woord... we drinken... ik denk aan de tijd toen ie werkte... je had geluk als je toen een halve pint van hem los kreeg... nu is ie op de dool en schenkt me hele koppen vodka... meer nog, als ik wil... *(tot Peter)* Ik dacht net... toen je werkte...

PETER : Ja... ik kon het niet uithouden op die plaats... dat weet je, pa... ik bedoel... je weet wel...

TED : Ik weet het jongen... Je hebt gelijk... *(tot publiek)* Zo ben ik... zie je... een zeer begrijpend persoon. Ik begrijp iedereen... net tele-onthaal... ze komen allemaal bij me omdat ze willen begrepen worden... ik begrijp hen ook... behalve mezelf... Hij komt bij me die donderdagavond... Peter...

PETER : Pa, zin in een glas...

TED : Altijd zin in een slokje...

PETER : Ik wil met je praten, pa...

TED : (*tot publiek*) Wij dus naar het café... staan aan de tapkast... iedereen gaapt voor de honderdste keer naar "The good, the bad and the ugly" op tv... zelfs de dienstster was zo gespannen aan het kijken... dat ze geen tijd had om op te dienen... je voelde je bijna verplicht om excuus te vragen omdat je haar stoorde. Excuseer me juffrouw... het spijt me uw tv-avond te storen... als u even tijd hebt... of gedurende de volgende reclame spot... twee glazen Scotch alstublieft. Peter krijgt uiteindelijk de drankjes... en we zitten daar, ik weet dat ie me iets zeer belangrijks wil vertellen... omdat hij zei...

PETER : Pa, ik moet je wat vertellen, snap je... het is moeilijk je dat uit te leggen... weet je wat het is...

TED : Nee...

PETER : Nee... ik probeer het je te vertellen...

TED : Ja...

PETER : Ken je die kerel... Marty.

TED : Nee.

PETER : Klopt... werkt naast me... zie je... wat er gebeurde... Marty, Tijger... Haai... Luipaard...

TED : (*tot publiek*) Meestal dieren. Goed weet hoe ze echt heten... de vriendjes van mijn zoon... niet alle beesten... sommige... (*tot Peter*) Hoe maakt Dopey het eigenlijk?

PETER : Ik sliep niet thuis vorige nacht... zie je... vraag jij je af waar ik was?

TED : Klopt... (*tot publiek*) Ik weet nooit waar hij slaapt of wat hij doet...

PETER : Ik was niet bij Wendy of zo... je vraagt je af waar ik was...

TED : Inderdaad... ik vroeg me af waar je was.

PETER : Jaah.

TED : (*tot publiek*) Waarom hield ik hem zo voor de gek... het is niet goed je eigen zoon zo voor de aap te houden... ik geef enorm veel om hem... ik hou van hem... hou ik van hem?... het is meer dan om hem geven... zie je... ik stel hem niet graag teleur... als hij gelooft dat de hele wereld om hem draait... en we geïnteresseerd

zijn in elke beweging die hij maakt... wil je hem toch niet teleur stellen... of wel soms?

PETER : Ik dacht wel dat jij je zou afvragen waar ik zat... Ik was bij de Haai... nam Marty mee naar Bingo.

TED : Al je kameraden... het is moeilijk om dit allemaal te begrijpen, jongen.

PETER : *(kort)* Als je nou verdomd wilde wachten tot ik het je verteld heb... ik probeer je verdomme iets verdomme uit te leggen... verdomme...

TED : *(tot publiek)* Een paar pinten later flapte hij het er tenslotte uit. Met z'n drieën waren ze naar de Town Moor gegaan om een soort paddestoelen te plukken... of zoiets toch... waren teruggekeerd en hadden zichzelf daarmee te pletter gedrogeerd...

PETER : Het was zeer zwaar pa.. man... je hebt er geen idee van... kijk... weet je... zeer zeer zwaar... begrijp je... ik voel me goed... snap je...

TED : Bijna jezelf gemold, idioot, Peter... het kon vergif zijn...

PETER : Ik zeg het je toch... ik ben OK... OK?... Zie je... ik ben verdomd in orde... zeg ik je toch.

TED : Die dingen zijn verrekt giftig.

PETER : 'k Zeg je toch... ik ben cool pa... daar heb ik het niet over... dat was in orde... ik heb een boek... over paddestoelen...

TED : Met je vuist de ruiten van Haai inslaan... Westroad in rennen... terwijl je in je onderbroek stond te dansen... ze konden je oppikken wegens zedenschennis.

PETER : Ik had mijn broek aan pa... ik zei het je toch... pa, man... daar gaat het niet over... zie... wat er gebeurd is...

TED : *(tot publiek)* Jezus wat kan er nog meer komen... een of andere griet opgevrijd in het midden van de straat, vervolgd voor verkrachting... ik moet echt iets gaan doen aan die verdomde gewoonte van me... altijd het ergste denken...

PETER : Marty en ik... zie je... Haai was uitgeflipt... vanmorgen... wij voelden ons nog wat zweverig... weet je... hier komt het slechte stuk pa... je snapt wat ik bedoel... we gaan naar het werk... Jezus die plaats... vergalt je verdomde geest... al die dooie bevroren kippen en wij nog aan het trippen... en Marty heeft wat spul om te roken... je weet wel...

TED : Je bent je job kwijt...

PETER : Ben ik je aan het vertellen... OK?... luister dan toch verdomme... wij zijn ijverig aan het werk... zie je... in de vrieskamer... al die bevroren taarten aan het verpakken... en ik vind die ET-taart. *(doet alarmsignaal na)* Whoo... whoo... whoo... ET-wezen aan boord van ruimteschip... *(tot Ted)* De detectors slaan tilt...

MARTY : Waar?

PETER : ET-taart. *(tot Ted)* Net of we hadden een chocoladetaart gevonden tussen al die zwarte woud stronken.

MARTY : Juist... juist... kom hier jij verrekt stuk ET!

PETER : Proberen ongemerkt te landen in Wallsend...

MARTY : Oh, ik zal je tonen wat wij doen met bekakte ET's ... We zullen je afmaken!

PETER : Haal 'm uit zijn ruimtepak... Marty... eerst... vent...

MARTY : *(haalt taart uit doos)* OK, smerige zware bastaard... je zal ervan lusten... *(Smijt taart op de grond. Beide springen erop, trappen erop, amuseren zich kostelijk. Patterson komt stil binnen en kijkt toe.)*

PETER : *(tot Ted)* Dus wij geven die ET-taart wat trappen... en dan komt die smeerlap van een Patterson binnen... wij tweeën springen op de schofterige taart... knallen hem tegen de grond... en hij staat daar... zwijgend... ik zie hem eerst...

PATTERSON : Da's fijn kerels... reageer je maar 'ns goed af...

PETER : Het... begrijpt u... viel gewoon... en wij wilden eens lachen...

PATTERSON : Doe maar jongens... veel plezier...

MARTY : Het viel... zo is het Mr. Patterson...

PATTERSON : En wat gaat er nu gebeuren jongens?

PETER : We betalen ervoor...

PATTERSON : Ik zou me daarover geen zorgen maken Peter... het is tenslotte mijn geld niet dat van jullie...

PETER : *(tot Ted)* Begrijp je... je kon het horen aan zijn toon... de smeerlap ging ons eruit werken... dat kon je horen... ik zei tot mezelf... geef er geen bal om... laat 'm naar de hel lopen... Marty kijkt net eender... hij zegt... pa...

MARTY : We halen iets om alles op te ruimen...

PATTERSON : Ogenblikje Marty... het is in orde. Geen paniek... ga zitten jongens, steek

er eentje op. Wil je een sigaret? Jullie denken dat ik boos ben, ik ben niet boos op jullie... energieke... levendige jongens. De hele dag in dit ijzige ijshok... het kan dan wel mijn zaak zijn maar ik weet hoe het voor jullie moet zijn, niet al te best, wel?

PETER : *(tot Ted)* Ik zei niets... Marty ook niet.

PATTERSON : Dooie kippen verpakken... eend met appelsientjes... taarten de hele dag...

MARTY : Valt wel mee...

PETER : Het kan geen meevaller zijn voor levendige knapen, boordevol energie, zoals jij en je vriend. Ik hou er niet van. Ik kan het niet helpen maar ik zit nu eenmaal in het vak en ik heb het geld nodig. Ik heb twee vrouwen en vijf kinderen...

PETER : *(tot Ted)* Sommige schoften zijn duidelijk voor het geluk geboren...

PATTERSON : Maar wat dat voor jullie meebrengt jongens, ik kan het me niet langer permitteren jullie aan het werk te houden... het ligt niet aan jullie... je bent niet in staat behoorlijk te presteren voor een behoorlijk loon...

MARTY : Je gooit ons eruit?

PATTERSON : Ik geloof dat het op langer termijn beter is voor jou Marty en Peter... deze baan is niets voor jullie... je houdt er niet van... waarom zouden jullie ook... je krijgt je stempelgeld en je zal wat geschikters vinden... maar aangepast aan je talent en vaardigheid. Ja... weet je wat ik zal doen... ik geef jullie een maand vooropzeg... dan heb je tijd om iets anders te vinden... ik weet het... op dit ogenblik liggen de jobs niet voor het rapen... maar twee pientere kerels...

PETER : *(tot Ted)* Dat heu... weet je pa... dat raakte me... smerige stoot... je kent dat... ik doe alles opdat Wendy met me zou willen trouwen... en zoals de kaarten dan lagen... als ze weet dat ik eruit ben getrapt...

TED : Jezus, je hebt hem toch ook niet afgemaakt bovenop zijn taarten? *(tot publiek)* Zo zitten we daar op Peter's bed... Ik zit te denken aan de tijd toen ie ontslagen werd uit de diepvriesfabriek. En toen opeens wist ik het... ik had iets om hem uit de nevel van zijn drugs te halen. *(tot Peter)* Ik dacht net aan de tijd toen je in de diepvriesfabriek werkte... weet je waarom je de bons kreeg? Het schoot me net te binnen... je kreeg de zak omdat je je zo vol dope pompte dat je het verschil niet meer zag tussen bevroren taarten en marsmannetjes.

PETER : ET's?

TED : ET's, ja, zie je wat ik bedoel... Peter, drugs benevelen je geest zo sterk dat je niet meer weet of je op Venus of op Aarde bent. *(tot publiek)* Kijk nu, dat is mijn verdomd probleem... uiteindelijk begrijp ik het standpunt van iedereen... de mensen krijgen me zo ver dat ik ze nog ga begrijpen... dan zegt hij me...

PETER : Het was een verdomd mortuarium, man... een rottig lijkenhuis: dooie kippen en dooie eenden die boven je hoofden heen en weer vliegen...

TED : Dooie kippen die boven je hoofd vliegen?

PETER : Aan haken, man...

TED : *(tot publiek)* Ik zag waar ie heen wou... het was een nachtmerrie... voor het eerst snapte ik het, mijn zoon die zijn leven doorbracht in dat vervloekt stinkende slachthuis... hij ging tot de aanval over en hij spaarde me niet...

PETER : Ik zal je's wat zeggen... probeer jij me niets te vertellen over drugs. OK? Jij weet er geen bal van af... ik wel. Ik gebruik ze... da's ook wat ik wil... ik word ziek van al die figuren die aan m'n hoofd lullen over dope. Ja, ik voel me er goed bij. Ik rook er een paar... of slik wat pillen... van dope moet ik het hebben... voel me fijn... leg een plaat op... en ik rook... ik kon naar de film gaan... of met Wendy weg... soms doe ik dat ook... als ik me goed voel... dus ik zeg het je laat me verdomme gerust over mijn drugs.

LINDA : Schat, ik wil me je praten...

TED : Ik ging juist naar de keuken, mijn appeltaart halen, Linda. *(tot publiek)* Begrijp je het nu? Tele-onthaal. De hele wereld wil met me praten... Ze volgde me in de keuken en keek toe hoe ik mijn gebak uit de oven haalde... D'r loopt wat ernstig fout met me... Ik kan in St. Jamespark staan kijken naar de kerels... niet dat ik daar vaak sta... en dan sta ik oog in oog met een andere kerel... en die vertelt me dan zijn leven...

LINDA : *(Kijkt toe hoe hij taart uit de oven haalt.)* Ziet er heerlijk uit, Ted.

TED : Ik hield ervan iedereen een stevig maal voor te zetten op vrijdagavond... Dat was een zware avond voor hen... de belangrijkste repetitie van de jazzband... Zij stond daar... keek toe... wachtte tot ik iets zou zeggen...

LINDA : Teddy...

TED : (*tot Linda*) Jij wordt ook nooit ouder, Linda...

LINDA : Jij bent de aardigste kerel die ik ooit heb gekend... dat weet je... Niet omdat je dat net gezegd hebt...

TED : Dat weet ik...

LINDA : Ik vind je aardig... Je bent echt een fijne kerel...

TED : Geloof je dan niet dat er met mij iets mis is... De manier waarop iedereen mij aardig vindt...

LINDA : Ik wou dat iedereen mij aardig vond, Ted, schatje... Zomaar... ik bedoel... ze vallen voor ons... ik was altijd zo... ik trek mannen aan als vliegen... zelfs nu...

TED : Ja, dat is zo...

LINDA : Je bent een echte gekkerd... denken dat de bom zou vallen... luister ik wil met je praten... maar niet daarover... nu niet... ik bedoel... zoetje... Ik moet ook met je praten over iets heel belangrijks...

TED : Het was niet zo ingewikkeld als het klonk. Toen ik alles eens op een rijtje gezet had... waar het om ging was, dat Linda met mij wou praten, over het feit dat Carol met mij wou praten... (*tot Linda*) Oh...

LINDA : Neem haar even terzijde voor ze naar de repetitie vertrekt... ze is in een vreemde bui...

TED : Ik zal je missen als je die flat in Longbenton neemt...

LINDA : Daarover wil ik het met jou hebben, lieverd... maar je vrouw komt eerst...

TED : (*tot publiek*) Ik vraag me af waarom ik nooit wat begonnen was met Linda... Lief, sexy vrouwtje als zij. Kijk maar hoe Jackie helemaal ondersteboven was van haar... Maakte hem niets uit dat ie gehuwd was met Sheila... Dat hield hem niet tegen... trok ze mij aan? Ik keek naar haar in haar nauwe truitje en rokje... Oh... Jezus... heerlijke vrouw... zij is... al dat haar... Let wel... dat Jackie met haar aanpapte heeft me wel wat bekoeld... Rondlopen met dezelfde meid waarmee je vriend gaat... Dat kan het zijn... ik weet het niet... af en toe... had ik haar bijna vastgegrepen en geknuffeld... Maar telkens... Net of er zo'n krachtveld rond haar ligt... of rondom mij... Dat hield ons tegen... gaf haar wel eens een kus met Kerstmis... en Nieuwjaar... maar zelfs haar zoenen haar niet aanraken...

LINDA : Ik zal je eens iets zeggen... jij en Carol... goeie vrienden van me... ik zal jullie

nooit in de steek laten... geen van beide...

TED : Och... met de tijd...

LINDA : Dat weet ik ook, man... ook jij zult dat niet doen...

TED : *(tot publiek)* Ik weet niet waarom Linda me moest vertellen dat Carol met mij wou spreken... want na het avondmaal... terwijl Linda de vaat deed... zei Carol...

CAROL : Ted, schatje, kom even mee naar boven, ik moet iets met je bepraten...

TED : Dus gingen we naar boven en ik gooide me op het bed. Om eerlijk te zijn... ik hoopte dat ze even bij me zou komen liggen... voor een knuffeling... of zelfs alleen maar om mijn hand even vast te houden... maar ze ging naar de kleerkast en haalde die helemaal leeg... omdat ze wat zocht om aan te trekken...

CAROL : Wat zou ik vanavond aantrekken?

TED : *(tot publiek)* Altijd hetzelfde probleem... met repetities van de band en met festivals...

CAROL : Wat denk je van deze zwarte rok en blouse...

TED : Mooi... *(tot publiek)* Hoe vind je dat? Je kan haar vragen of ze zin heeft om naar de film te gaan of "Maak eens een kopje thee" of "Wil ik een lekker kopje thee maken?"... maar niet "Knuffel me eens". Ik kan dat niet... kan het gewoon niet zeggen... er loopt iets mis daar... denk je niet. Het is verdomme mijn vrouw en ik kan gewoon niet zeggen "Knuffel me eens"... zelfs niet als ik er wanhopig naar verlang...

CAROL : *(kleren weggooiend)* Nee, ik hou er niet van... doet me er uit zien als een van die oude tantes die jazzbands leiden. *(probeert iets anders)*

TED : *(tot publiek)* Ze bleef naar me kijken alsof zij iets tegen mij wou zeggen.

CAROL : God... ik wou dat ik niet zo dik was...

TED : Je ziet er goed uit...

CAROL : Ik ben dik, man! Kijk toch eens naar dat afschuwelijk vlees... ligt aan jouw dikmakende taarten. *(kijkt naar hem)* Ted, jij blijft steeds zo verdomd kalm!

TED : Ik weet het, er scheelt wat met me... Kalm waarover?!

CAROL : Ik neem je mee naar boven... zeg dat ik met je wil praten... en jij stelt je geen vragen...

TED : Ik praat graag met jou...

CAROL : Je weet niet eens waarover ik wil praten...

TED : Weet ik meid...

CAROL : Wat weet je?

TED : Je hebt gelijk... ik weet het niet...

CAROL : Hou alsjeblieft op met me steeds gelijk te geven...

TED : Goed!

CAROL : Je geeft me weer gelijk... kan ik dan nooit 'ns met jou kibbelen... Laat ons een ruzie maken dat de stukken er vanaf vliegen...

TED : OK... waarover? *(tot publiek)* Ze stond voor de spiegel... alsof ze tegen haar spiegelbeeld sprak... dan kwam ze ermee voor de dag...

CAROL : Ted, we hebben al een paar jaar dezelfde weekend-routine... Elk weekeinde slapen Linda en ik hier en jij slaapt in de logeerkamer...

TED : Ja... vrijdagavond heb je een goede nachtrust nodig om fris te zijn op het concours van zaterdag... en zondag moet je kunnen uitslapen om ervan uit te rusten... wat te begrijpen is...

CAROL : Oh ja?

TED : Het ligt aan mij, Carol, meid! Of niet soms? Opstaan om vijf uur 's morgens... ik kan het niet helpen... net als bij een kip... je hakt haar kop af en het beest blijft toch verder lopen. Ik moet om vijf uur kunnen opstaan, net alsof ik nog naar de werf ging... *(tot publiek)* Ze kwam op me af in haar onderjurk en ze legde haar beide handen op m'n gezicht... keek me recht in de ogen... zonder een woord te zeggen... alsof ze er iets in zocht. *(tot Carol)* Wat denkt je nu?

CAROL : *(laat zijn gezicht los)* Ik weet het niet, zoetje.

TED : Jaaah...

CAROL : Ik bedoel, Teddy, ik sta elke ochtend in de week om zeven uur op, om naar dat verdomde bejaardentehuis te gaan.

TED : *(tot publiek)* Daar zat ik over in... *(tot Carol)* Ik weet het... ik weet niet wat ik daaraan kan doen... Carol, meid... jij aan het werk om mij te onderhouden... dat lijkt nergens op... daar zit ik over in... Ik weet wel, het is nu eenmaal zo, werk voor jou en niet voor mij... als ze mij lieten begaan zou ik naar het bejaardentehuis trekken...